

Arrest

nr. 217 892 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat E. HALABI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Belén de Umbria (departement Risaralda). U bent geboren op 6 augustus 1988.

Uw ouders zijn twintig jaar geleden gescheiden. Uw vader bleef wonen in Belén de Umbria, waar hij nog steeds woont, en u ging samen met uw moeder wonen in Florencia (departement Caquetá). Zij trok in bij haar broer die een boerderij had.

Gezien de regio gedomineerd wordt door guerrillabeweging FARC, was het evenwel te gevaarlijk voor u om er te blijven. U werd bijna meerderjarig en de FARC zou u mogelijks kunnen hebben rekruteren. Daarom besloot u, in 2004 of 2005, terug bij uw vader in te trekken in Belén.

In 2007 werd de broer van uw moeder onthoofd door de FARC. Sindsdien heeft uw moeder het 'statuut van ontheemde'.

Nadat u in 2006 was afgestudeerd aan de middelbare school in Belén de Umbria, hielp u uw vader op zijn landbouwgronden. U werd opgeroepen voor uw militaire dienst en diende vanaf 2013 een jaar op de militaire basis van Florencia. Nadat u uw militaire dienst beëindigde ging u terug naar Belén waar u opnieuw ging werken op de velden van uw vader. In het weekend studeerde u verpleegkunde in de stad Pereira (eveneens departement Risaralda). U studeerde af in 2016 en kon in januari 2017 aan de slag in een kliniek in de stad Florencia. Deze privékliniek was gespecialiseerd in oogheelkunde.

De kliniek bevond zich evenwel in een gebied dat gecontroleerd werd door de FARC. Deze brachten soms hun mensen binnen en eisten dat ze met voorrang werden behandeld. Op een dag kwam iemand van de FARC binnen en zei dat hij wist dat u bij het leger had gezeten. Hij verdacht u van infiltratie. Hij eiste dat u de stad zou verlaten. Indien niet zou u of uw familie de dood vinden. U trok naar uw baas, legde alles uit en diende een ontslagbrief in, doch kwam u nog vijftien dagen werken omdat dit uw wettelijke opzegtermijn was. Na deze vijftien dagen verliet u Florencia en ging u naar uw vader. Hier bleef u nog twintig dagen tot een maand vooraleer Colombia te verlaten. U kocht tickets tien dagen voor uw vertrek uit Colombia en nam op 4 juni 2018 vanuit Pereira het vliegtuig naar Bogota. Hier had u een transit, waarna u verder vloog naar Parijs. Hier kwam u aan op 5 juni 2018 en reisde u dezelfde dag door naar België met de Thalys. U diende in België op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Florencia, omdat de FARC u daar bedreigde. U wenst ook niet terug te gaan naar Belén de Umbria, gezien het er moeilijk is om met uw diploma werk te vinden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, een uittreksel uit het Colombiaanse rijksregister, uw militaire kaart, uw werkkaart, vliegtickets, uw reisverzekering, documenten omtrent de ontheemding van uw moeder, de overlijdensakte van uw oom, diploma's en uw ontslagbrief.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS ernstige twijfels uit bij uw verklaring dat u bedreigd zou zijn geweest door iemand van de FARC. U verklaart dat er op een dag een man die u van zien kende, de kliniek waar u werkte binnenwandelde samen met een patiënt. De man die u kende zou u gezegd hebben dat hij wist dat u militair was, verdacht u ervan een infiltrant te zijn en wou dat u de stad verliet (CGVS, p.10 & 11). U kent opvallend genoeg de naam van deze man niet. Hoewel hij dit zelf niet zou hebben aangegeven, verklaart u zeker te zijn dat deze persoon bij de FARC zou horen. Gevraagd waarop u zich daarvoor baseert, zegt u louter dat deze groepering de macht zou hebben in Florencia (CGVS, p.13). De naam van de patiënt die door dit lid van de FARC zou zijn binnengebracht kan u verder ook niet noemen, opnieuw een zeer opmerkelijke vaststelling (CGVS, p.10 & 11).

Gezien u vervolgens nog vijftien dagen in deze kliniek zou hebben gewerkt, zou toch mogen worden verondersteld dat u informeerde naar de naam van de patiënt wiens begeleider u met de dood zou hebben bedreigd. Verder dient te worden gewezen op een wel zeer bedenkelijke gang van zaken. U verklaart dat u de dag van de beweerde bedreiging uw werkgever inlichtte en dat hij uw ontslag aanvaardde. Hij zou evenwel hebben gevraagd dat u de wettelijke ontslagperiode van vijftien dagen zou uitdoen, wat u dan ook zou gedaan hebben (CGVS, p.12). Men kan nochtans verwachten dat uw werkgever meer begrip toont voor iemand die in dergelijke situatie zou gezeten hebben. Ook van u, die verklaart doodsb bedreigingen te hebben gehad, kan men verwachten in dit soort situatie onmiddellijk het werk neer te leggen. U verklaart verder dat de man u ook zou gezegd hebben dat hij wist waar u woonde. Het ligt eveneens in de lijn der verwachtingen dat u dan elders onderduikt. U verklaart evenwel dat u integendeel tot de dag van uw vertrek uit Florencia op het gebruikelijke adres bij uw moeder bleef wonen (CGVS, p.13 & 14). Dit doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen.

Het hele gegeven an sich, als zou men omwille van uw voormalige dienstplicht van u hebben geëist om de stad te verlaten, roept de nodige vraagtekens op. U verklaart dat u werd opgeroepen en dat u, net zoals alle Colombiaanse mannen, verplicht werd om een jaar naar het leger te gaan. Tijdens uw legerdienst, tijdens dewelke u een gewoon soldaat zonder rang was, zou u nooit bij enige gewapende actie betrokken zijn geweest. Hoewel men ervoor kan kiezen om in het leger te blijven na de verplichte legerdienst, opteerde u ervoor om, na beëindiging van uw dienst in 2014, dit niet te doen (CGVS, p.5, 9 & 20). Het is dan ook zeer merkwaardig dat de FARC net u, iemand die na zijn verplichte legerdienst niet bij het leger wou blijven, vier jaar na het beëindigen ervan, zou beschuldigen van infiltratie voor het leger. Indien men u hier effectief van zou beschuldigd hebben, kan men bovendien een daadkrachtiger optreden verwachten in plaats van u simpelweg te vragen de stad te verlaten. Samengevat kan worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met iemand van de FARC zou hebben gekend.

Gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia, verklaart u dat u niet terug naar Florencia kan omdat u daar zou bedreigd zou zijn geweest door de FARC (CGVS, p.10 & 16). Indien de FARC u werkelijk zou hebben opgedragen om Florencia te verlaten, wat u geenszins geloofwaardig heeft gemaakt, ziet het CGVS nog steeds niet in waarom u niet in Belén de Umbria kan gaan wonen, waar u jarenlang bij uw vader hebt geleefd. In Belén de Umbria is de situatie namelijk niet zo dat men kan spreken van een gewapend conflict gezien de FARC en andere opstandige groeperingen er zijn teruggedrongen. Gevraagd of u in Belén de Umbria ook problemen zou hebben met de guerrilla's, antwoordt u van niet en gaat u verder met te stellen dat daar geen guerrilla's aanwezig zijn (CGVS, p.17). Gevraagd waarom u dan niet terug bij uw vader in het veilige Belén de Umbria kan gaan wonen, antwoordt u dat u in Belén noodgedwongen terug op zijn boerderij zou moeten werken omdat het er moeilijk is om als verpleger aan de slag te gaan (CGVS, p.16 – 17). Gevraagd waarom u niet in het ziekenhuis kan gaan werken in Belén, verwijst u naar een overaanbod aan verplegend personeel (CGVS, p.17). Dat u onder het niveau van uw diploma zou moeten gaan werken kan gezien het louter socio-economische karakter van dit motief niet leiden tot het toekennen van een beschermingsstatus. De economische situatie in uw stad is geen motief dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert.

Uw persoonlijk gedrag wijst er verder niet op dat u werkelijk problemen had in Colombia. De vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag legde om uw land te verlaten en om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is opnieuw een aanwijzing dat u geen vrees dient te koesteren bij terugkeer naar Colombia. U verklaart dat u na uw ontslag Florencia verliet en naar Belén de Umbria reisde. U zou pas tien dagen na aankomst in Belén de Umbria vliegtickets zijn gaan kopen, wat niet bepaald aantoonde dat u het land met spoed diende te verlaten (CGVS, p.15). U verklaart verder dat u aankwam in België op 6 juni 2018 (CGVS, p.17), doch diende u pas op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Dit gedrag wijst opnieuw niet onmiddellijk op een nood aan internationale bescherming. Verder wordt gewezen op de vaststelling dat uw paspoort werd afgeleverd op 19 september 2017, lang voor de beweerde bedreiging, waardoor het er sterk op lijkt dat u toen al had besloten het land te verlaten.

Verder dient nog te worden gewezen op uw verklaring dat uw oom zou zijn onthoofd geweest door de FARC. Ook hier kan ernstig aan worden getwijfeld. Zo weet u maar weinig informatie te geven over de omstandigheden waarin uw oom om het leven zou zijn gebracht. U heeft geen idee waarom hij zou vermoord zijn geweest. Hij zou volgens u met niemand problemen hebben gehad, kwam nooit eerder met de FARC in contact en zou nooit eerder door de FARC bedreigd zijn geweest (CGVS, p.18). Het is dan ook bevreemdend dat de FARC hem plotselings zou onthoofden.

U verklaart bovendien dat deze onthoofding plaatsvond nadat u reeds terug naar uw vader zou zijn verhuisd, volgens uw verklaringen in 2004 of 2005 (CGVS, p.19 & 20). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat deze onthoofding plaatsvond ongeveer in 2007 (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dit is opvallend, gezien uit de overlijdensakte die u neerlegt staat vermeld dat de persoon in kwestie werd vermoord op 19 april 2002 (zie administratief dossier). Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan uw verklaring dat uw oom zou zijn vermoord door de FARC. Wat er ook van zij, dient te worden opgemerkt dat deze beweerde moord volgens uw verklaringen zou hebben plaatsgevonden in het onveilige departement Caquetá en dat hierboven reeds werd vastgesteld dat u elders in Colombia over een veilig onderkomen beschikt.

Het CGVS merkt op dat u uw diverse vluchtaanleidingen en asielmotieven op geen enkele manier geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en het uittreksel uit het rijksregister bevestigen uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Uw militaire kaart, uw werkkaart en uw diploma's leveren bewijs voor uw dienstplicht en voor het feit dat u na uw studies verpleegkunde werk vond. Ook dit werpt geen ander licht op bovenstaande beslissing.

Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, namelijk de 'brief van ontheemden' en de ontslagbrief, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Het is bovendien opvallend dat u slechts een vertaling weet neer te leggen van de ontslagbrief en verklaart dat het origineel nog in Colombia zou liggen (CGVS, p.15). Men kan verwachten dat u dit ook had laten opsturen. De authenticiteit van deze ontslagbrief wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat deze vertaling ook blijkt te zijn ondertekend door de ontvanger, uw werkgever. Het CGVS ziet niet in waarom deze de vertaling van uw zagezegde ontslagbrief zou ondertekenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw.. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in het departement Risaralda te worden beoordeeld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Colombia (COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018) blijkt dat het departement Risaralda gevrijwaard is van de aanwezigheid van verzetsgroeperingen en andere allerhande paramilitaire groeperingen. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Belén de Umbria van het departement Risaralda actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bevestigt dit ook. Zoals eerder opgemerkt, geeft u aan dat er in Belén de Umbria geen guerrillabewegingen actief zijn (CGVS, p.17).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 december 2018 een schending aan van "artikel 48/3 tot 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker merkt op dat uit zijn verklaringen en zonder dat dit formeel door de verwerende partij werd betwist dat men kan afleiden dat "verzoeker verpleger is een voormalige soldaat". Verzoeker stelt dat "door het feit dat hij werknemer is in een instelling waar de FARC geregeld binnenvallen met patiënten (aanhangers van de FARC) en verzoeker op die manier gemengd geraakt, ook al is dit buiten zijn wilskracht, met de FARC, kan men stellen dat verzoeker een specifiek profiel vertoont".

Hij meent dat hij door zijn werk *“een grotere kans heeft dan een gewone burger om het voorwerp te zijn van wraakacties of geweld van de FARC in geval van escalerende situaties of een weigering tot medewerking van zijn kant uit.”*. Verzoeker stelt tevens dat hij zijn dienstplicht heeft uitgevoerd en aldus voormalig soldaat is. Hij wijst erop dat de FARC soldaten aanzien als spionnen, ongeacht of ze nog actief zijn in het leger.

Wat betreft de bedreiging door het de FARC in het ziekenhuis, stelt verzoeker dat leden van gewapende groeperingen, en in het bijzonder de FARC, nooit hun identiteit vrijgeven. Hij meent bovendien dat FARC-leden fysiek herkenbaar zijn eventueel door het dragen van een uniform of bepaalde kentekens. Verzoeker wijst er voorts op dat Florencia een FARC-zone is en dat personen die worden geconfronteerd met FARC-leden geen vragen stellen en al zeker niet over hun identiteit. Bovendien stelt verzoeker dat hij ‘slechts’ verpleger was en de patiënten slechts voorbereidde op chirurgische ingrepen, zodat hij zelf niet de leiding had en dus geen reden had om naar hun naam te vragen.

Verzoeker betoogt dat verweerder zich in het uitvoeren van zijn onderzoeksplicht niet kan beperken tot *“het loutere redeneren volgens een klassieke checklist (kennis van de naam, kennis van de plaats, kennis van de datum, enz.) zonder beschouwing van de specifieke omstandigheden en culturele context.”*.

Verzoeker legt voorts uit dat hij de legale termijn van 15 dagen presteerde, maar dat hij niet zei dat zijn werkgever dit eiste. Verzoeker wijst er echter op dat zijn werkgever de algemene situatie kende, hij was het gewoon rekening te houden met de aanwezigheid van de gewapende groeperingen, en dat dit de reden is waarom hij niets zei.

Verzoeker voegt eraan toe dat hij *“geen andere woonalternatieven had dan het adres bij zijn moeder”,* nu men zich in *“de culturele colombiaanse context (...) niet [kan] veroorloven om telkens te verhuizen bij elke bedreiging”*.

Wat betreft een terugkeer naar Belen de Umbria, herneemt verzoeker dat *“de FARC geïnteresseerd zijn in het doen verdwijnen van iemand en niet alleen deze persoon de stad te doen verlaten. Indien verzoeker terugkeert naar Belen de Umbria loopt hij toch het risico om teruggevonden te worden door de FARC.”*.

Aangaande verzoekers laattijdige vlucht uit zijn land en laattijdig verzoek om internationale bescherming, stelt verzoeker dat vliegtickets niet goedkoop zijn, dat een verhuis naar een ander continent voorbereiding vraagt en dat 35 dagen geen ongewoon lange periode is. Hij stelt tevens dat hij geen onmiddellijke kennis had van de noodzakelijke stappen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België.

Verzoeker herneemt dat zijn oom werd onthoofd en wijst andermaal op de problematische situatie in Florencia.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel en meent dat dit hem dient worden verleend.

Verzoeker verwijst naar enkele rapporten betreffende de algemene situatie in Colombia: *“Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018), 18 April 2018, COL106084.EF, available at: <https://www.refworld.org/docid/5afad9a67.html>”* en *“Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - Colombia, 22 February 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5a993925a.html>”* en persartikelen te vinden op *“<https://www.lemonde.fr/ameriques/article/2018/06/18/colombie-ou-en-est-l-accord-de-paix-avec-les-farc-qu-ivan-duque-veut-reviser> 5317218 3222.html”,* *“<https://www.lesinrocks.com/2018/05/25/actualite/pourquoi-les-farc-envisagent-de-reprendre-les-armes-en-colombie-111087123/>”,* *“<https://www.franceinter.fr/info/colombie-les-farcs-menacent-de-reprendre-les-armes>”* en *“<https://www.nytimes.com/2018/09/18/world/americas/colombia-farc-peace.html>”*.

Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad (RvV, nr. 4142 van 27 november 2007; RvV, nr. 91 564 van 13 november 2012).

Verzoeker meent dat uit *“deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Enerzijds is er een sterke ontwikkeling van andere gewapende groeperingen en anderzijds keren ex-leden van de FARC terug naar de wapens, gezien de onmogelijkheid om de re-integratie, bepaald door het vredesakkoord te verwezenlijken.”*. Verzoeker concludeert dat het klimaat in Colombia geen manifeste verbetering kent, *“de problematieken zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan echter nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's (doodsbedreigingen, vervolging in geval van onderduiking enz.)”*.

Verzoeker formuleert enkele opmerkingen bij de analyse van de situatie in Colombia door het CGVS. Hij stelt vast dat wordt gesteld dat een vredesakkoord werd bereikt met de gewapende groeperingen en dat deze voor het merendeel naar de rurale gebieden werden gedreven, maar dat verweerde toegeeft deze omstandigheden niet echt gezorgd hebben voor een rustiger klimaat. Verzoeker stelt verder vast dat verweerder aangeeft dat het geweldsniveau in Colombia regionaal verschillend is, maar dat in dit dossier Florencia en Belen de Umbria geen grootsteden zijn, dat verweerde partij niet betwist dat de FARC de controle hebben over Florencia noch de beschrijvingen van de algemene geweldssituatie van verzoeker. Verzoeker merkt tevens op dat *“de regio's met een zogezegd minder hoog niveau aan geweld nog steeds de prooi blijven aan "afrekeningen tussen misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing". Dit is geweld van een voldoende hoog niveau om de toepassing van artikel 48/4 Vreemdelingenwet te impliceren.”*. Verzoeker stelt nog als volgt: *“Verweerde partij kan zich niet uitsluitend verschuilen achter regionale verschillen in geweldsniveau en het feit dat gewapende groeperingen alleen specifieke profielen vervolgen. Inderdaad, verweerde partij blijft aandringen op het feit dat de geweldssituatie in de regio van verzoeker niet binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 valt maar geeft geen verdere uitleg om dit nader te verklaren. Verzoeker heeft een specifiek profiel als arts en voormalige soldaat (gezien als spion door de FARC).”*.

Tot slot haalt verzoeker nog aan dat de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, bevestigt wat de door hem aangehaalde bronnen stellen. Hij wijst nog op de cijfers inzake slachtoffers van gewelddadige incidenten in de week van 17 tot 24 mei 2018.

In hoofdorde wordt verzocht om *“Verzoeker een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 Vreemdelingenwet*

In ondergeschikte orde:

Verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 Vreemdelingenwet

In uiterst ondergeschikte orde:

De vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoeker”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.1. Verzoeker verklaarde Colombia te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met een FARC-lid in Florencia, Colombia.

2.3.2. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bedreigd werd door iemand van de FARC. Hij gaf aan dat de man van de FARC hem zou gezegd hebben dat hij wist dat verzoeker militair was, dat hij verzoeker ervan verdacht een infiltrant te zijn en dat verzoeker de stad moest verlaten of gedood zou worden (notities van het persoonlijk onderhoud van 7 november 2018 (hierna: notities), p. 10-11). Verzoeker stelde de man te kennen, doch niet bij naam (*“Wie sprak u juist aan?”*, *“Zomaar iemand die ik ken, meer niet.”*, *“U kent zijn naam niet?”*, *“Nee.”*, notities, p. 11). Hoewel deze man zichzelf niet voorstelde als FARC-lid, stelde verzoeker zeker te zijn dat hij bij de FARC hoorde (*“Nee, hij stelde zich zo niet voor, maar het is daar geweten dat het een zone is van de farc. Zij hebben daar alles onder de controle.”*, notities, p. 13). Verzoeker kende evenmin de naam van de patiënt die door deze man werd binnengebracht, niettegenstaande verzoeker hierna nog vijftien dagen in de kliniek zou hebben gewerkt. Een dergelijke houding getuigt eerder van onverschilligheid nu het redelijk is aan te nemen dat verzoeker, indien hij zich werkelijk bedreigd voelde, meer informatie zou trachten te verkrijgen over de patiënt hem informatie over de man die hem bedreigde kon geven (notities, p. 12). Verzoeker achtte het dus niet nodig om de nodige feiten na te gaan, te bespreken en ernstig te overwegen of hij wel degelijk het land diende te verlaten. Dit ondergraaft de waarachtigheid van verzoekers beweringen.

2.3.3. Waar verzoeker stelt dat leden van de FARC hun identiteit nooit vrijgeven en dat deze fysiek herkenbaar zijn, eventueel door het dragen van een uniform op bepaalde kentekens, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat de man die hem bedreigde geen uniform droeg, noch enige tatoeages had (notities, p. 14). Verzoeker blijft theoretisch en gaf bovendien niet concreet aan aan de hand van welke bepaalde kentekens hij herkende dat de man die hem bedreigde van de FARC was. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift verder dat hij slechts een verpleger is en de patiënten slechts voorbereidde op chirurgische ingrepen, zodat hij zelf niet de leiding had en dus geen reden had om naar hun naam te vragen. Dergelijke uitleg kan niet verschonen dat verzoeker de identiteit van de patiënt niet trachtte achterhalen, gezien hij nog 15 dagen in het ziekenhuis bleef werken. Waar verzoeker aangeeft dat hij *“geen andere woonalternatieven had dan het adres bij zijn moeder”*, nu men zich in *“de culturele colombiaanse context (...) niet [kan] veroorloven om telkens te verhuizen bij elke bedreiging”*, herneemt de Raad dat niet kan worden ingezien dat, indien verzoeker werkelijk persoonlijk bedreigd werd en hij deze bedreiging ook ernstig nam, hij op zijn gebruikelijk adres zou blijven wonen en niet zou onderduiken of niet zou vertrekken naar zijn vader in Belèn waar hij vele jaren ongemoeid woonde.

2.3.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn specifiek profiel van voormalig militair en verpleger en dat hij hierdoor *“een grotere kans heeft dan een gewone burger om het voorwerp te zijn van wraakacties of geweld van de FARC”*, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij persoonlijk werd bedreigd door de FARC. Bovendien blijkt hieruit dat deze persoon die vermoedelijk bij de FARC zou behoren weinig bekend is met verzoeker. Zoals alle Colombiaanse mannen, was verzoeker verplicht om een jaar in het leger te gaan, was een soldaat zonder rang en was nooit bij enige gewapende actie betrokken (notities, p. 5, p. 9, p. 20). Bovendien, hoewel men de mogelijkheid heeft om langer in het leger te blijven, koos verzoeker ervoor om na zijn verplichte legerdienst uit het leger te gaan (notities, p. 9). Het is dan ook niet aannemelijk dat de FARC verzoeker, die na zijn verplichte legerdienst niet bij het leger wou blijven, vier jaar na het beëindigen ervan, zou beschuldigen van infiltratie. Dergelijke beweringen staan geheel los van de realiteit. Indien verzoeker infiltreerde dan zou hij eerst lid moeten geweest zijn van de FARC, wat hij niet is. Verzoeker is slechts één van de vele mannen die hun dienstplicht heeft vervuld zodat niet kan worden ingezien waarom de FARC verzoeker zou viseren, laat staan dat van een dienstplichtige zou verwacht worden dat hij speciale banden zou hebben binnen het militaire apparaat, en nog minder voor hen zou spioneren. Ten slotte, en niet in het minst, getuigt het van een bijzondere laksheid van de FARC om verzoeker, indien hij daadwerkelijk zou verdacht worden van spionage, slechts verzocht wordt de stad te verlaten, zelfs zonder hem ter dege te ondervragen.

2.3.5. De onwaarachtigheid van verzoekers vraag om internationale bescherming kan voorts blijken uit de wijze waarop verzoeker zijn werk verliet. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekers werkgever, die verzoekers ontslag aanvaardde en op de hoogte was van de bedreigingen, verzoeker zijn wettelijke opzegtermijn van 15 dagen zou laten uitdoen, laat staan dat het geloofwaardig is dat verzoeker zijn opzegtermijn na het ontvangen van dergelijke bedreigingen nog zou durven uitdoen (notities, p. 12). Deze door verzoeker voorgebrachte weinig urgente reacties is geheel strijdig met zijn bewering dat deze man wist waar verzoeker woonde (notities, p. 13-14). Aldus kan niet worden ingezien dat hij tot de dag van zijn vertrek op zijn gebruikelijke adres bij zijn moeder bleef wonen indien hij vreesde voor bedreigingen (notities, p. 14). Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen aan het adres van verzoeker.

2.4. Verzoekers asielaanvraag is niet ernstig. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker de bedreigingen door de FARC, die er hem beweerdelijk toe hebben gebracht zijn land te ontvluchten, niet aannemelijk.

2.4.1. Hoe dan ook stelde verzoeker te zijn bedreigd in Florencia en kan niet worden ingezien waarom verzoeker dan niet in Belén de Umbria kan gaan wonen, waar hij jarenlang bij zijn vader heeft verbleven. Immers, gevraagd of verzoeker in Belén de Umbria ook problemen zou hebben met de guerrilla's, antwoordde verzoeker *"Nee, daar zijn geen guerrilla's. Maar er is ook geen werk. Veel armoede."* (notities, p. 17). Verzoeker verklaarde dat hij niet bij zijn vader in het veilige Belén de Umbria kon gaan wonen, omdat hij daar noodgedwongen terug op zijn boerderij zou moeten werken omdat het er moeilijk is om als verpleger aan de slag te gaan (notities, p. 16-17). Dergelijke motieven van socio-economische aard kunnen geen toekenning van internationale bescherming kunnen.

2.4.2. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat *"de FARC geïnteresseerd zijn in het doen verdwijnen van iemand en niet alleen deze persoon de stad te doen verlaten. Indien verzoeker terugkeert naar Belén de Umbria loopt hij toch het risico om teruggevonden te worden door de FARC."* Nochtans liet verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud optekenen dat hij moest vertrekken uit Florencia en dat er geen guerrilla's zijn in Belén de Umbria (notities, p. 11, p. 17).

2.4.3. Ook verzoekers vertrek uit Colombia lijkt niet ingegeven door een vrees voor vervolging. Zo bleef hij na de bedreigingen nog 15 dagen wonen en werken in Florencia, waarna hij naar Belén de Umbria trok en daar nog 10 dagen wachtte vooraleer hij zijn vliegtickets aankocht (notities, p. 15). Uit verzoekers gedrag kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker gehaast was om zijn land te verlaten. Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker pas op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat hij reeds op 5 juni 2018 in België was aangekomen en er meer dan twee maanden verbleven had (notities, p. 16). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Verder werd verzoekers paspoort reeds afgeleverd op 19 september 2017, lang voor de beweerde bedreiging, zodat niet onredelijk is om aan te nemen dat verzoeker reeds eerder had besloten om zijn land te verlaten.

2.4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat vliegtickets niet goedkoop zijn, dat een verhuis naar een ander continent voorbereiding vraagt en dat 35 dagen geen ongewoon lange periode is, herneemt de Raad dat verzoekers gedrag op meerdere punten erop wijst dat hij geen haast had zijn land te verlaten, wat zijn beweerde vrees voor vervolging ondermijnt. Dit klemt te meer nu, zoals hoger wordt gesteld, dat verzoeker geen speciale maatregelen nam om zich intussen minder zichtbaar op te stellen. Verzoekers persoonlijke excuses en vergoelijkingen kunnen geen afbreuk doen aan dergelijke vaststellingen. Verzoeker gaf in zijn verzoekschrift voorts aan dat hij geen onmiddellijke kennis had van noodzakelijke stappen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Nochtans stelde verzoeker dat hij hier kwam met zijn vriend A., die al 35 jaar in België woonde (notities, p. 8, p. 9), zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat zijn vriend hem zou inlichten over de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen.

2.4.5. Wat betreft verzoekers verklaring dat zijn oom zou zijn onthoofd geweest door de FARC, dient vooreerst opgemerkt dat verzoeker slechts weinig informatie kan geven over de omstandigheden waarin zijn oom om het leven zou zijn gebracht, noch dat dit kan gelinkt worden aan de FARC.

Zo had verzoeker geen idee waarom zijn oom vermoord werd, stelde hij dat zijn oom met niemand problemen had, nooit eerder met de FARC in aanraking was gekomen en nooit eerder door de FARC bedreigd was (notities, p. 18). Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de datum van het overlijden van zijn oom. Zo verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat deze onthoofding plaatsvond nadat hij reeds terug naar zijn vader was verhuisd, in 2004 of 2005 (notities, p. 19, p. 20), terwijl hij bij de DVZ nog aangaf dat deze onthoofding ongeveer in 2007 plaatsvond (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit de door verzoeker neergelegde overlijdensakte blijkt dan weer dat de persoon in kwestie werd vermoord op 19 april 2002 (zie administratief dossier). Voorgaande vaststellingen ondergraven verzoekers beweringen dat zijn oom zou zijn vermoord door de FARC. Hoe dan ook vond deze beweerde moord volgens verzoeker plaats in het onveilige departement Caquetá en tijdens de burgeroorlog. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt is intussen een vredesakkoord gesloten en werd reeds vastgesteld dat verzoeker elders in Colombia in Belén de Umbria over een veilig onderkomen beschikt.

2.4.6. De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Verzoekers paspoort en het uittreksel uit het rijksregister bevestigen verzoekers identiteit, wat niet ter discussie staat. Verzoekers militaire kaart, zijn werkkaart en zijn diploma's tonen verzoekers dienstplicht aan en het feit dat hij werk vond na zijn studies, evenmin elementen die worden betwist. Wat betreft de ontslagbrief kan niet worden ingezien dat verzoeker slechts een vertaling weet neer te leggen en aangaf dat het origineel nog in Colombia zou liggen (notities, p. 15), nu redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij het origineel ook zou laten opsturen. De authenticiteit van het document wordt verder ondergraven doordat het strijdig is met verzoekers verklaringen. De brief is namelijk gedateerd op 4 april 2018, terwijl verzoeker in de brief aangeeft dat hij zal blijven werken tot 30 april 2018, 15 dagen na het geven van zijn opzeg.

2.4.7. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de "COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Daarnaast werd ook een vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, aangekondigd op 30 maart 2016 en gingen de onderhandelingen van start op 7 februari 2017, evenwel zonder een staakt-het-vuren (COI Focus, p. 7). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia (COI Focus, p. 10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 11, p. 13, p. 19-20). Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn (COI Focus, p. 13-14).

2.5.3. Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, het land van nationaliteit van verzoeker, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat aldus elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, *in casu* de stad Belén de Umbria in het departement Risaralda (zie *supra*) en zijn mogelijkheid zich desgevallend elders te vestigen zoals bepaald in artikel 48/5, § 3 dat luidt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2” (...); .*

2.5.4. Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt zijn land te hebben verlaten omwille van een persoonlijke vervolging. De Raad stelt voorts vast dat het departement Risaralda hoe dan ook gevrijwaard is van de aanwezigheid van verzetsgroeperingen en paramilitaire groeperingen (“COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018, p. 20-22). Bovendien werd dit ook bevestigd door verzoeker zelf (“Nee, daar [Belén de Umbria] zijn geen guerrilla’s”, notities, p. 17). De door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde rapporten en krantenartikelen maken evenmin melding van willekeurig geweld in het departement Risaralda. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK